

Kai galiausiai sugrįžome iš miško, APSTULBOME pamatę, kaip stipriai UODAI buvo SUGĖLĘ Gario Perio kojas!

Miškininkas Tamas pasakė, kad galbūt viešbutyje turi ką nors, kas galėtų padėti. Ir pridūrė, kad eiti miškan su chalatu ir šlepetėmis buvo BEPROTIŠKA MINTIS.

Bet Gari nesiklausė. Jis buvo per daug užsiėmęs SKAIČIUODAMAS uodų įgėlimo žymes ir burbėdamas:

- Vien tik ant vienos kojos DVIDEŠIMT įkandimų!

Atsisukusi į Džudę pamačiau, kad jos akys vis dar IŠSIPLĖTUSIOS ir ji tiesiog SPOKSO į tolumą, žinojau, kad ji galvoja apie PABAISĄ.

Pasilenkiau pažiūrėti, kaip laikosi Meisė. Ji tik visai neseniai pabudo po to, kai nualpo miške ir mudu su Zaku parnešėme ją paėmę už rankų ir kojų.

Bet Meisė atrodė **VISAI** prastai. Jos veidas buvo **BALTUT BALTUTĖLIS** ir ji vis kartojo: „Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne.“

Tuomet ji atsisėdo ir pasakė, kad nori grįžti.

Zakas jai pritarė ir pridūrė, kad grįžus į namelius būtų puiku išgerti arbatos.

Bet Meisė papurčiusi galvą atsakė, kad galvoje turėjo ne grįžimą į **NAMELIUS**, o grįžimą **NAMO**, ir pridūrė, kad nebenori daugiau nieko girdėti apie **EŽERO PABAISĄ**.

Atsisukau į Džudę, iš jos veido išraiškos buvo **AIŠKU** kaip dieną, kad ji tikrai **NORI**

išgirsti daugiau apie **EŽERO PABAISĄ** ir kad

NEGALI BŪTI NĖ KALBOS,

jog kam nors iš mūsų ji leis keliauti namo **VISKO** neišsiaiškinus.

Zakas prisėdo greta Meisės ir paėmė ją už rankos. Jis paaiškino, kad nėra ko nerimauti ir kad galbūt miškininkas Tamas tik pajuokavo, ir kad Gario Perio kojas sukandžiojo **UODAI**, o ne pabaisos.

Tada mudvi su Džude susižvalgėme,

nes abi prisiminėme miškininko Tamo veido IŠRAIŠKĄ, kai jis pasakojo apie PABAISĄ. Žinojome, kad jis

TIKRAI

nejuokavo!

Galiausiai atskubėjo mokytojai. Iškart pamačiusi ant žemės gulintį, kojas iškėlusį ir uodų įgėlimus skaičiuojantį Garį, panelė Džouns sušuko:

- GARI! Gal GALĖTUM užsimauti KELNES!
Visi mato, kas po tavo CHALATU!

Ir tada Garis ėmė aiškinti, kad tai NE

chalatas, o APSIAUSTAS ir kad po juo jis apsimovęs ŠORTUS.

Netrukus pasirodė Tamas, nešinas kremo tūtele. Įdavęs ją Gariui liepė eiti į

namelį ir pasitepti kremu įgėlimo vietas.
Ir pridūrė, jog Gariui būtų neprošal
apsimauti LAISVAS KELNES, kad nekaistų
kojos, nes priešingu atveju jam

☆ ☆ LABAI NIEŽĖS. ☆ ☆
☆ ☆ ☆ ☆

Tuomet panelė Džouns pastebėjo
paklaikusią ir galvą purtančią Meisę, tad
nieko nelaukusi priėjo prie mūsų.

Prieš ką nors sakydama, panelė
Džouns pažvelgė į mane. Žinojau, kad
ji taip elgiasi, nes aš GERIAUSIAI iš visų
suprantu Meisę ir iš jos KŪNO ir AKIŲ

galiu pasakyti, kas vyksta, jai netarus
nė žodelio.

Taigi, paaiškinau, kad kai buvome
miške, Meisę truputį išgąsdino Gario
klyksmas. Apie PABAISĄ nutylėjau. Kai
atsisukau į Džudę, ji man mirktelėjo ir
linktelėjo galvele.

Staiga Meisė AIKTELĖJO ir išpyškino:
– Miškininkas Tamas TEISUS!

Tačiau tuo pat metu Garis ėmė ŠAUKTI,
kad užteptas kremas DEGINA, ir panelė
Džouns NUSKUBĖJO pas jį.

Meisė dar kartą AIKTELĖJO. Pamaniau,
kad dėl

DEGANČIOS GARIO PERIO KOJOS,

tačiau tada pamačiau, kad ji ŽVELGIA tolyn ir VIRPANČIU pirštu į kažką RODO.

Taigi, pažvelgiau ton pusėn, kur rodė jos pirštas, ir pamačiau seną medinę iškabą su užrašu „Sveiki atvykę prie Baipastos ežero!“.

Meisė pažvelgė į mus PLAČIAI ATMERKTOMIS akimis ir tarė:

- Ežero pavadinimas - ANAGRAMA!
Apkeiskite skiemenis ir pasikeis žodžio

reikšmė.

Nesupratau, ką ji turi galvoje. Meisei DAUG geriau sekėsi rinkti DÉLIONES ir spręsti ANAGRAMAS nei man.

Staiga aiktelėjęs Zakas sušuko:

- Tu teisi!

Džudė atrodė šiek tiek susierzinusi. Matyt, JI, kaip ir aš, nesuprato, kur šuo pakastas.

Zakas pridūrė:

- Ak... turbūt miškininkas Tamas nejuokavo.

Džudė neištėvėrusi sušuko:

- Kodėl? Kas? Kas yra?!